

skyttelse og Betryggelse af Befolkningen, saa kan det ikke nytte, at man kun har Rekrutter, der ingen som helst Uddannelse har i militær Henseende. Nu taler man om, at det er generende for de unge Mennesker, at de skal genindkaldes. Men er det da ikke mere generende at skulle indkaldes 3 Gange i Henhold til Hærloven? Det slipper de da for. De slipper for at indkaldes de 2 Gange 25 Dage og een Gang 6 Dage senere med Mellemrum, og jeg skulde da mene, at det var noget mere generende for Soldaterne at skulle indkaldes med Mellemrum 3 Gange, i Stedet for at de ved disse 2 Maaneders Tjeneste fritages for disse Genindkaldelser.

Niels Petersen: Den højtærede Forsvarsminister udtalte, at jeg blandede to Ting sammen, jeg blandede Indkaldelserne til Sønderjylland sammen med de øvrige Bestemmelser i Lovforslaget. Men de, der har lagt Mærke til den højtærede Forsvarsministers Udtalelser, vil være paa det rene med, at det var ham og ikke mig, der foretog en Sammenblanding. Det, jeg bad den højtærede Forsvarsminister om at oplyse, var, hvilke Erfaringer, han havde indhøstet, der nødvendiggjorde, at man fortsatte med disse Indkaldelser til Sønderjylland ogsaa efter 1. August, altsaa efter det Tidspunkt, hvorom den højtærede Forsvarsminister havde erklæret sig i Overensstemmelse med det sønderjydske Udvalg i, at derefter skulde man være færdig og den normale Ordning atter træde i Kraft. Det var dertil, at den højtærede Forsvarsministers Udtalelse refererede sig. Men saa spurgte jeg: Hvad er det for Erfaringer, den højtærede Forsvarsminister har indhøstet i saa Henseende? Og saa viser det sig, at de Erfaringer, han taler om, slet ikke refererer sig til Indkaldelserne, men til Uddannelsen, idet han mener, at man ikke kan undvære de 400 Arbejdssoldater. Men det, som jeg før fremhævede, hvad ingen, der hørte mig, kan være i Tvivl om, var, at den Overenskomst, Ministeren traf med det sønderjydske Udvalg, gik ud paa, at fra den 1. August i Aar kunde man ophøre med disse Indkaldelser. Hvis den højtærede Forsvarsminister mener, at det desuagtet er nødvendigt at fortsætte dermed, saa maa det vel være de Erfaringer, han i saa Henseende har indhøstet, der er Skyld deri. Det vilde da være af Interesse at faa Oplysninger om disse Erfaringer, men det har vi ikke faaet, ikke den allerfjærreste. Jeg ved

ikke, om den højtærede Forsvarsminister mener, at i den kommende Tid, i Aaret 1921, et Aar efter, at Genforeningen har fundet Sted, vil Forholdene dernede være af en saadan Karakter, at vi under ingen Omstændigheder kan nøjes med Rekrutter dernede, det maa være uddannede Soldater.

Refshauge: Da jeg ved første Behandling af dette Lovforslag tog Ordet, var det for at give Udtryk for det almindelige Ønske, som næres i de sønderjydske Landsdele, om at beholde de militære Kontingenter, vi har i Øjeblikket dernede. Jeg klarlagde den Gang, af hvilke Grunde vi ønskede dette, og jeg kunde tænke mig, at det er disse Ønsker fra den sønderjydske Befolkning, som den højtærede Forsvarsminister hentyder til, naar han siger, at Erfaringerne har vist, at det er nødvendigt, at Troppekontingenterne dernede bibeholdes.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde, at jeg som Repræsentant for de sønderjydske Landsdele i Finansudvalget havde udtalt, at nu var Forholdene saa vidt faldet til Ro, at man godt kunde indskrænke Politistyrken dernede. Jeg sagde — og det sagde jeg for øvrigt ogsaa, da jeg havde Ordet her i Salen —, at hvis der skulde spares paa et Omraade, saa vilde jeg foreslaa, at man indskrænkede Politiet og ikke Soldaterne. Som jeg udtrykte det i Formiddagsmødet i Finansudvalget, havde vi den Gang ønsket at faa langt flere Politibetjente, end der i øvrigt er i Øjeblikket, men at der nu godt kunde slaas af paa denne Politistyrke. Og det er min Overbevisning, at det vil man kunne gøre. Jeg tror, at de Grunde, som jeg har fremsat, for, at vi skulde beholde det Kontingent af Soldater, vi har, vil anerkendes af alle de sønderjydske Repræsentanter.

Rode: Til den højtærede Forsvarsminister skal jeg endnu kun sige, at det, der var Enighed om i det sønderjydske Udvalg, var, at efter den 1. August kunde den almindelige Styrke overtage Besættelsen. Dette blev sagt under Udvalgsbehandlingen, og Forsvarsministeren tog intet som helst Forbehold. Den almindelige Udtalelse om, at han vilde gerne forhandle med Udvalget, hvis der kom noget paa, drejer sig om helt andre Ting. Hvad der var Enighed om, var, at den almindelige Styrke kunde overtage Besættelsen; dertil havde den højtærede Forsvarsmini-